kč 1

tramp

č. 1

— tak vám přeju šťastnej a veselej novej rok!

www.trampsky-magazin.cz

Ročník III. — Číslo 1 — V Praze, dne 1. ledna 1931. — „Trampa“ rediguje s redakč. kruhem Karel Melíšek.

— Heleď, koukej promluvit s mamá, nebo promluví vona s tebou — —.

konec příběhu

Pohleďte, Margueritte, odejdu,
viděl jsem děvče se zelenýma očima
baletky náhody po našich tělech jdou
a každá láska takhle počíná.

Viděl jsem Číňana — smál se,
měl brýle na očích, díval se jinam.
Odkdypak Číňané rozumí lásce,
čemu se smál ten Číňan?

Měl v dirce kytku, ruce skříženy,
díval se na dívku se zelenýma očima.
Viděl jsem jeho i ji — věřím na nešťastná znamení
a každá láska takhle počíná.

V smutečních šatech půjdu si zatančit,
pak půjdu doprovázet dva lehké podpatky
všechny příběhy na konec skončí
proto vypravujeme pohádky.

Marko Polo.

Kamaráti, zvu vás bezzávazně k prohlídce mého prvotřídního a levného zboží pro lyžaření. Při odvolání 5% slevy.
Václav Veselý, Smíchov, Fibichova 4.

Udělal jeden osadní truhlář lavici a hned pustě vyhrožoval:

— Ne aby vás, kluci, někoho napadlo, si na ni sednout!

Ferry z Friendlowe.

✦

V nynější nezaměstnanosti šel jeden invalida, který přišel o nos, ke generálovi Gajdovi žádat o podporu. Jak ho Gajda uviděl, dal se do ohromnýho smíchu a praví: „Člověče, kde ste přišel o ten nos?“ „V té samé bitvě, co vy o rozum,“ pravil klidně invalida.

Teddy.

✦

Povídá Robinsonův sluha Pátek:

— Tak nejčkonc sme tu dva Robinsoni. Kdyby zde byla nějaká žena, byli bychom tři, za nějaký čas mohli by jsme být čtyři. Kdyby tu ztroskotala nějaká loď, mohlo by nás třeba být pět. A za nějaký čas —

— Eště slovo a budu tu dělat Robinsona sám!

BBB.

Já dělám jen půl měsíce.
Že tě to nevotráví, dělat pořad jednu věc.

Teddy.

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliová ul. 13. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova ul. 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

— Slečno, vy líbáte tak vášnivě, že to cejtím až na noze!

Povídá nám dědeček: „Koukejte se dětičky, takovýho mám pěknýho papouška a všecko po mně říká. Řekni mi strejčku!"

„Řekni mi strejčku!" — Papoušek nic.

„Řekneš mi strejčku!" — a sekne papouška prsty přes zobák. Papoušek nic a dědeček pořád křičí: „Řekneš mi strejčku, řekneš mi strejčku" a seká papouška přes zobák... „Za trest půjdeš spát mezi slepice!" Ráno. — „Tak, děti, půjdeme se podívat na papouška. Von si to snad rozmyslel!" Otevřeme kurník, všechny slepice se váli na zemi, posledního kohouta drží papoušek jedním drápem za krk, druhým drápem ho seká přes zobák a řve: „Řekneš mi strejčku! Řekneš mi strejčku!" co.

✦

„Tak dětičky, dnes budeme mít o modlitbě. Co pak říká váš tatínek o milém pánu bohu, když přijde jídlo na stůl?"

„Pane bože, to je zase blbý žrádlo!" ca.

do nového roku a ročníku

Mnoho se změnilo od té doby, kdy Tramp si počal vyšlapávat první pěšinky do trampských osad a lágrů. Mnoho útoků a úšklebků bylo nutno snést, mnoho bojů vybojovat. Na bojišti leží zabitá rubrika „Poledního listu" a fašistický Gregorův „Tramping". Dodělal a ani pes po něm nevzdychl.

Tramp odpovídal na pomluvy odpůrců činy. Jedním z posledních argumentů našich přítelíčků bylo soukromé vlastnictví časopisu. Dobrá. Několik spolupracovníků a přátelů sehnalo potřebný obnos a časopis vykoupilo. Ustavilo se Trampské vydavatelské družstvo, jehož členem se může státi bez výjimky každý. Štěkání ustalo. S čím do nich teď?

Nenamáhejte se, pánové, máte to marné.

Sta nových abonentů, sta nových výtisků osadním kolporterů, to je výsledek několikadenní získávací akce neznámých kamarádů, kteří odpověděli za nás. Těch, kteří pochopili, že k boji za jejich práva, který vedeme s mocnými tohoto světa, je v prvé řadě třeba finančního zabezpečení tisku, naší jediné zbraně.

Vcházíme do třetího ročníku našeho časopisu, vcházíme do třetího roku boje proti paďourstvu.

Musíme si promluviti o nejožehavějším bodu našeho hnutí—politice.

Nekrčte rameny a neohrnujte nosy. Nejsme orgánem žádné politické strany, do žádné vás také nechceme a nemůžeme vháněti. Otevřte však oči a rozhlédněte se kolem sebe.

Zdraženi jízdného na drahách. Dobytčí ohrady kolem nádraží. Zákon o polním pychu, kterým vás každý agrar může vyhnati s polní cesty. Předvojenská výchova, která vám dá skvělé možnosti, jak využitkovati svůj volný čas. Budete v neděli cvičit podle bratrů sokolů a skautských vůdců, budete si povinně hrát na vojáčky. Chápete tu politiku?

Nevidíte kolem sebe, chcete dál zavírat oči před tím vším a říkat povznešeně: Já se na politiku vykašlu? Opakuji: odmítáme politiku jako kšeft.

Odmítáme politiku, která nám dává na vybranou: buď do měšťáckých spolků nebo mimo zákon.

Formulujeme to jasně:

Chceme:

Stejná práva, jaká mají skautské a sokolské organisace, včetně příslušných slev na dráze.

Možnost, táboření zejména ve státních lesích, neboť stát má míti v prvé řadě největší zájem o zdraví svého dorostu.

Protestujeme:

proti zdražení jízdného na drahách o 20%, který postihuje právě ty nejnemajetnější.

Proti předvojenské výchově, která má zabrati trochu toho volného času, který nám zbývá, k výchově pro válku.

Proti bezdůvodným zákrokům četnictva, které nás vykazuje ze státních pozemků pro pouhé táboření. Za táboření jsou diktovány nesmyslné pokuty; za čtyry neviditelné dírky do země, nutné k postavení stanu, platíme 50 Kč pokuty, nebo je nám vyhrožováno vězením.

To je naše politika. Melich.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Píšte ještě dnes lístek. Brož, Kardaš. Řečice, Čechy.

Druhý pravidelný potlach, pořádaný Trampským vydavatelským družstvem a redakcí „Trampa", koná se výjimečně třetí čtvrtek v lednu, t. j. 15. ledna. Místnost oznámíme v příštím čísle.. T. V. D.

ruda čermák:

půlnoční slunce.

na výspě světa
přestárlý troll se posmívá noci
do bludiště fjordů
opálové slunce hází
křišťálové oči barevně svítí do půlnoci
v perleťových polích tučnák podoben jeptišce se
prochází
a tuleni čekají na ránu holí
Peer Gynta zabolí
Solveigina píseň vodopádů
do spektra sněhů
psal Ibsen své severské básně
bílý racek chechtá se do šedi skal
do tichých dnů
na dně more rybář zaplakal
pod veselou střechu
smutek osamělé bárky pluje
duha
se zavěsila v záclony
mlh
ve vlasech Norvéžky pestrá stuha
severní záře
kreslí
v ledová zrcadla démantové sny
mrtvému do tváře
věčný klid
a na výspě světa mstivý troll se bláznivě směje
nad knihou pohádek

Zašli ihned předplatné, adresa nového abonenta a splň tak svoji povinnost vůči svému tisku!

Přijde malý Parlásek ze školy a je hrozně namíchanej.

— Co je ti, ptá se starý Parlásek.

— Ale považ, fotr, na dveřích mají napsáno: I. třída a sou samý dřevěný lavice —.

Dandy.

K novému roku přejeme kamarádům vše nejlepší, to jest, aby si okamžitě předplatili „Trampa".

sinkule:

historka o psu.

I.

Dvě vzpomínky z vandru vynořují se mi v paměti vždy spolu. A v obou jedná se o psech.

Každý, kdo fechtoval, ví, co při tom znamená vesnický pes. Nelekám se žádné situace, ale zaštěkne-li mi za zády znenadání třeba malý psík, neovládnu se: Škubnutí tělem, ztrnutí myšlenek a rychlý obrat s první zbraní, která mi padne do ruky — a přece mám psy rád, přijdou-li zpředu a podívají se do očí s bezelstnou inteligencí své zvířecí duše, která ve věrnosti k pánu nezná skrupulí.

*

Na návsi Begunje u Bledu hrál si hlouček dětí, když jsem tudy v červnovém úpalu rázoval k jezeru. Žlutý psík bez obojku, se zježenou srstí a kalnýma, skoro slepýma očima běžel mezi dětmi rovnou ke mně. Děti si ho valně nevšimly, jen mu na krok uhnuly a pes klusal pomalu, nejevě o nic zájmu. Před hospodou narazil na kolo bryčky, zvedl se a běžel dál. Blížil se a já už rozeznal pěnu, visící z otevřené, suché tlamy.

Slovo pěna není dobrým výrazem pro slinu vzteklého psa; dá se přirovnat jen k hustému, slizskému žabímu rosolu. Pes nesl svou pěnu v tlamě jako kus masa, visela mu po straně čelisti jako špinavý, šedý, zaprášený šlem až k zemi.

Skaut za zabití vzteklého psa má nárok na svastiku. Tramp — a tehdy už jsem byl tulákem bez předsudků, považuje usmrcení takového tvora prostě za svou povinnost. Bylo to snadné jako nastavit dlaň u cesty. Shodil jsem rychle ranec, napřáhl kovanou valašku a počkal si, až pes doběhne. Klesl bez hlesu; spálené hrdlo nevydalo ani zvuku. Hubené tělo natáhlo se v prachu jako v poslední úlevě.

Ani hasičská trumpeta nemohla by rychleji zvednouti na nohy ospalou ves. Zvedl jsem psa za hřbet, obaliv si prsty šátkem, ale zástup křičících „kmetů" zastoupil mi hrozivě cestu.

— Co ti to zvíře udělalo? Vždyť nekouše! — „Planinki" zabil psa! —

Trvalo chvíli, než jsem se dočkal příchodu žandárů: „Steklo pas," vysvětluju, zvednuv jim mrchu pod nos až ucouvli.

K jejich cti musím dodat, že mnoho nemluvili a rozběhli se po vsi. Dali-li psy jen uvázat, či je krátce postříleli, jsem se už pak nedozvěděl; zástup se rozběhl do chalup, psa jsem hodil do dřevníku za okny s tabulkou: Žendarmerijska stanica.

A u Bledu na břehu vydrhl jsem si ruce, čakan, kapesník i punčochy. Pro jistotu!

squaw stránka našich děvčat

Molly.

holka, tys to vzala správně do ruky. Ty kluci v redakci nás do dneška osočovali, jen to hvízdalo. Takhle budeme se své tribuny hartusiti žensky po svém. Nabereme to pořádně a od podlahy, vyrovnávajíce s nimi krok, nejen ve psinách a legracích, ale i v úsilí, s nímž propagují tramping a „Trampa". Neboť tramping nejsou jen kluci, kluci, kluci, ale i holky, holky, holky. A to je třeba dokázat. Jsme s Tebou. Lupina.

Děvčata, holky, kamarádky!

Že jo!

Proč psát o vánocích a blábolit o kráse svatvečera, dojímavé poesii stromků a svíčiček a o kapru, huse, štrudlu a jiných sladkostech a labužničinách, když na tolika místech budou vánoce i se Štědrým dnem jen šedivým pokračováním týdne s kafem a kusem chleba, snad šedivějším než bída ostatních dnů ještě vztekem a lítostí, jimiž jsou korunovány nepracující ruce, jež by rády podaly a darovaly. Humanita světa o vánocích jest nejhlučněji fackována, neboť lupičství a chamtivost jsou o nich nejzřetelnější v rozmanitosti a prepychu, který se okázale staví na odiv ve výkladech a všude, kde představa peněz soustřeďuje nádheru a požitky, aby hlad a bída dvojnásob těžce bolela, když nuzní defilují kolem světel a bohatství.

Náš Ježíšek stěhuje se už po několikáté z města do osad a chat. Ať už i s oficielním stromečkem, nebo až po večeři, pro niž nás spoutala příslušnost k rodině. Což ovšem nevylučuje nový stromeček a trachtaci venku jejíž bohatost jest odkázána na finanční možnost všech, kdož se sesednou pod lepenkovou střechou u malých kamínek, a štědrost maminy, jež s naivní prostoduchostí hrála si na Ježíška.

Že jo — naše vánoce tedy mají zaručenou náplň, i když na hodovním stole nebude kapoun a husa.

Ale — jsou holky a kluci, co nebudou mít ani rybu a pro něž světýlka stromečku budou svítit jen na náměstích, kde noblesa sbírá pro chudáky šestáčky, v barometru pražské dobročinnosti stahujíc lakomostí svých kapes.

Nebojte se — po tomhle nepřijde limonáda hlídek moderních referentek, která bubnuje na srdce dojímavými slovíčky a volá po dárcích.

Myslím, že v boudách máme dost místa, abychom tohle kamarádstvo vzali s sebou a co máme od maminy, dali pro ně do placu.

Při čemž ovšem si dejte hned santy po hubě, kdybyste dobrotu sladily průpovídkami, jaké tuhle měly vždy po ruce milostpaničky a dámy, když rozdávaly botičky, šatičky a prádýlko, vyžadujíce za to uctivé: rukulíbám. Molly.

Kamarádce Lidy!

Praha, 4. prosince 1930.

V posledním „Trampu" četla jsem Tvůj dopis pro Jarču z Plzně. Nechci Ti pochlebovat, ale upřímně řečeno, jsi trampka skutečná. Poznala jsem dosti děvčat, které si říkaly trampky, ale jenom si tak říkaly. Duší byly trampingu vzdáleny moc a moc. Byly a nazývaly se „Trampky" jedině proto, že to bylo moderní. To doufám, u Tebe není a já mám dávné přání, se skutečnou trampkou stisknout si ruku, vyměnit názor a budovat skutečné trampské jednání i mezi děvčaty. Lído, kamarádko, — máme stejné zájmy, jediný cíl. Šířit čistou trampskou myšlenku všade Hlavně pak mezi děvčaty, našimi kamarádkami. Přesvědčovat, že netoliko trampský oblek a sobotní a nedělní trávení na „boudě" je trampské chování, ale cítění se kamarádem všade tam, kde kamarádi, trampové, vesměs kluci a holky pracující, sdělují si své strasti i slasti prostou písní neb básní, kteří chápou život a berou jej tak, jak jim ho osud podává. Bez přetvářky. Jsem sportovec tělem i duší. Konečně o věcech takových pokecáme si v psaní, které, budeš-li cítit, můžeme časem vyměňovat. Neboj se, nebudu vypisovat dojmy z Sundru, budu k Tobě upřímná jak i já od Tebe, jako kamarádky-trampky si vyprošuji. Moji adresu udávám administraci. Chceš-li, piš. Poznáš, že i děvčata „placema" umějí být kamarády. Ahoj! Blanka.

Trampky!

Děvčata, slyšela jsem již několikrát, že my dívky nedovedeme být dobrými kamarádkami. Tak ráda bych to tvrzení o nás vyvrátila, ale k mé velké lítosti není to možné. Je to pravda. Vím, že je vás hodně, které máte upřímnou snahu, býti takové, jak má být skutečný kamarád, ať je to dívka nebo hoch. Proč je u chlapců upřímnější a přátelstější poměr kamarádský? Proto, že hoši dovedou býti dobrými kamarády, jsou prosti všech těch malicherných klevet a ješitností, což dívky tolik postrádají. Dívky milé, dokažte, že i vy budete tak dobrými kamarády jak hochům tak i dívkám, snažte se o to, naučte se to, zbavte se té zbytečné a ubohé malicherrosti, která nás dívky staví pod úroveň. Myslete na to, že „tramp" nás osvobozuje od vší té lživé morálky, že tramp není nám jen pouhým útěkem z ní a zábavou, ale že jest nám výchovou, že v živé přírodě hledáme čistou pravdu i morálku a že kašleme na šosáckou a sviňáckou společnost, která své špatnosti plije po nás. My dívky chceme se státi opravdu rovnocenným kamarádem, aby tramp byl skutečně čistý a pevný. Pak se budeme dvojnásob smát paďourům a také spravedlivě jimi opovrhovat. Nuže, dívky, dívejte se a poznáte, jak radostný to bude pro vás okamžik, až si budete upřímně tisknout ruce v pevném přátelství.

Věřím vám, děvčata, že vyjdete nám vstříc. Zavádíme pro vás rubriku, pište o sobě, o všem, co vás zajímá, a pro sebe. Dejte se s námi do práce, cele a kamrádsky. Pište hodně! K té práci vám volám upřímně

Ahoj! Božena.

Nejen čtěte a pište, ale i provádějte!

1. „Jak uzavřít punčochu?" To vas měla nauciti už maminka. Ale když už mame svoji stranecku, tak teda: Proveďte celou punčochu tak jako vždy jindy, položte ji i s dráty a s dostatečným množstvím vlny na rovný stůl, vyjdete po špičkách a uzavřete na dva západy.

2. „Snaživá." Nedoporučujeme falšovati obaly Smetolu a nenazetu se pak o výhru ze soutěže, jíž jest kniha nebo koloběžka. Když falšovat, tak nejméně stokoruny — neboť pak obě si opatříte snaze a jeste vam dosti zbude na vánoční nákupy.

3. „Lahůdka." Kapra na černo do bouay o Vanocích? Naprosto zamítame! Co by vaš vyvolený užil z kras nejštědřejších svatků, když i v tomhle byste mu chtěla vzít na hůl.

4. „Nerozhodna 333." Kostková ondulace je dnes beze sporu nejmodernější — neboť kraječky a volánky jakož i pestré vzory květinové vyšly z módy. Molly.

boxing athletika footbal

Dodatečný referát.

Náš sportovní referent nalezl na svém stole následující zprávu s výzvou, aby byla otištěna přesně tak, jak je napsána:

Katastrofální debakl těžkých athletů tatíčka Smotlachy.

Marně hledal jsem v denních listech referát o mistrovském zápase K. A. Soukup Vršovice proti Vys. Sportu, který skončil vítězstvím Soukupa 7 : 0.

Ačkoliv zpráva o tomto zápase dostala se do všech redakcí časopisů a denních listů, nečet jsem (vyjímaje jeden — a to ještě tak drobně psaný, že jsem to nemohl přečíst) nikde ani řádku.

Kdyby byl výsledek matche dopad obráceně, rychle by si pospíšili někteří pánové z V. S, aby veřejnost byla o jejích „síle" zpravena.

Proto doufám, že Váš časopis v rubrice athletika — footbal — box uveřejní tento stezk jednoho z těch, kteří poznali, že ten, kdo má prachy a maže, že jede. Když referovat — tedy i o takovým katastrofálním průseru.

Se sportovním Ahoj

Žid.

Osada Klondyk v Hrdlovce hledá soupeře na table-tennisové utkání. Disponuje 6—8 borci. Nabídky na: Stanislav Korejs, kadeřník, Hrdlovka u Duchcova.

Podařená taškařice, aneb poslední boxingmatch letoška.

Vše, co jsme předvídali, vyplnilo se do posledního písmenka. Nejen že návštěva byla chabá, ale také sport byl pod normální úroveň. Amatéři neukázali ničeho — vyjímaje Jakše a profesionální dvojice Dykast-Poetsch nenadchla nikoho

Amatérské — nováčkovské dvojice byly špatně volené. Nejlepší borci amatérů buď byli zraněni, nebo po nedělním utkání s Maďarskem unaveni. Většina jich startovala poprvé v Lucerně a proto ta nervosita.

Dykast částečně zklamal: počítalo se tak na tři kola a zatím to divadlo trvalo sedm kol. Nejtěžší práci měl soudce p. Kočí a zhostil se ji skvěle. Nevíme, který jiný pán zachoval by větší klid jak on.

Manager Poetsche podal proti výsledku protest; za nynější situace, která panuje v Č. U. B. P., není jisto, zda výbor (resp. p. Kaiser) výsledek nezruší a obecenstvo příští rok neuvidí podobnou komedii jako letos.

Pohár.

V 41. čísle „Trampa" rozhovořil se Olda pod tímto titulem o „Středoevropském poháru" a končí svoji meditaci názorem, že je intencí dnešní společnosti upoutání zájmu vašich kamarádů a odvrátiti jej od dnešního hospodářského chaosu na sport. Dovol, Oldo, abych Ti odpovídal.

Sport, alespoň podle mého přesvědčení, nikdy nemá býti pošoupán do kolejí politiky. Sport a politika jsou dvě podstaty, které v Tebou vysloveném směru nelze dobře přirovnati. A jestliže ta společnost, o které píšeš, skutečně volila ten prostředek, pak to nutno jen vítat. Přiznávám a uznávám, že již i vládce „business" strká své špinavé ruce do této sféry, ale že by sport měl sloužiti účelům společnosti, nerad věřím. Naopak, což neslyšíš, Oldo, jak stále pláčou noviny, že jinde již dávno pochopili dalekosáhlý význam sportu, kde je jiným způsobem postaráno o jeho popularitu a prosperuje pomocí subvencí různých institucí a státu, kdežto u nás...

A ke konci, Oldo, ještě mi dovolíš malou opravu: „Středoevropský pohár" totiž věnoval Hugo Meisl, rakouský footballový generál.

Strunc.

MUC. Píďa Pešek:

Alkohol a nespaní.

Vedle přepracovanosti jest požívání alkoholu jednou z hlavních příčin, které nejvíce ničí nervový systém dnešního člověka

Malá dávka alkoholu vzpruží sice na chvíli bystrost smyslů, ale jejich zvýšená činnost vystřídána jest potom celkovým ochabnutím. Toto trvá tím déle, čím vnímavější je dotyčný jedinec na vzrušující vliv tohoto jedu.

Při větších dávkách vzrušení vůbec nenastane a dostavuje se ihned malátnost a únava. Požívá-li se pravidelně, zanechává po sobě hluboké změny, postihující hlavně centrální nervstvo. Athlet, podrobující se výcviku, nebo udržující se tralningem v „kondici", musí se úplně vystříhati alkoholu. Před nebo při závodu nesmí požívati alkohol ani v nejmenší míře. Neboť oslabuje-li alkohol svěžího a v klidu jsoucího borce, tím spíše jeho škodlivému vlivu podléhá unavené a rozehřáté tělo.

Kdo chce docíliti trvalého a vrcholného výkonu, musí se i mimo dobu trainingu úplně vystříhati alkoholu, neboť hlavně jeho vlivem ničí se chuť a nálada k tvrdé, ukázněné sportovní přípravě. S požíváním alkoholu souvisí též zdržování se v t. zv. „nočních klubech".

Nejen těžká atmosféra v těchto místnostech, ale hlavně nespaní ničí a rozrušuje nervy.

Spánek je jediný životní stav, ve kterém jsou nervové výdaje zastaveny. Ve stavu bdělém, i když nekonáme žádnou práci, stále se zabýváme myšlením. V hlubokém spánku redukují se všechna tělesná vydání na nejmenší míru; práce srdeční je daleko menší, než ve stavu bdělém.

Úplným odpočinkem spánek nejen zotavuje tělesné síly, ale hlavně též dopřává nervovému ústředí hromaditi novou zásobu energie; tím vysvětluje se blahý pocit celého těla a veselá mysl po zdravě prospané noci.

Jsou tedy dvě věci, na kteří v prvé řadě musí pamatovati každý borec toužící po úspěchu:

Na pravidelný spánek a na rozumnou, alkoholu prostou životosprávu...

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma

Vesele k sobotě.

Ti kluci jsou jako rebusy, furt se hádaj.

*

— Víš, jakej je rozdíl mezi lunou na nebi a čokoládou Lunou?
— Ne.
— Tak si jdi ukousnout kus měsíce, žluvo!

*

— Co ten Honza tady blábolí takový kecaniny?
— Von je tak maiej, že si nevidí do huby.

*

Matky, neříkejte, že vás děti připraví o mnoho volna a zábav, když vás obklopují, vždyť v nich máte plot života svého.

*

Mužská věrnost je jako sníh. Nikdy jí není tolik, aby se věčně udržela.

*

Muži jsou vypočítaví: dávají dary, říkajíce: Vezmi, ale myslí: Dej.

Molly.

— Dyž Lucie vaří, tak je plná chajda kouře.
— Kouří ti kamna?
— Ne — Lucie.

—šefe—

✦

I. Dej, člověče, pozor, ať nespadneš!
II. Co máš najednou takový starosti vo mě?
I. Tebe vem čert, ale vo ten rum, co máš v kapse.

BBB.

Jdou dva po ulici. Jeden kulhavej a druhej koktavej. Povídá ten koktavej- „Dy-dy-dybysi š-š-šel jed-jed-jed-jednou n-n-nohou po-po-pochodníku a a dru-dru-druhou po-posilnici, žá-žá-žádnej b-b-by nepoznal, ž-ž-že ku-ku-kulháš."

Povídá ten kulhavej: „A ty dybys mlčel, žádnej nepozná, že koktáš."

Kap. Jery.

✦

— Hele, člověče, tak jsem si koupil vlas, moučný červy na něj dávám a ryby né a né zabrat! Nevíš, čím to může bejt?
— No, jesli je ten červ na vlase, tak voni si ho asi ryby eklujou.

lord.

✦

Tak budou stahovat ty nové koruny, protože jsou na nich snopy obilí, které se semele pro nezaměstnané.

✦

„— a dyž tě něco bolí, tak jdi na röntgen!"
„— a je to daleko?"

—šefe—

molly:

putyka

Flaška v ušpiněném převlečníku,
To už je historie a kronika —
Bída pláče očima prostitutek na chodníku.
Kořalka srdce teplem odmyká —
Špinavé schody potí sliny —
Pach z petroleje teplo zalévá —
Ježíšek na laciném barvotisku slaví narozeniny.
V sklence je úleva.
To není serenáda na požitky pití —
Každý chce jednou spasit svět.
Napij se aspoň, když tě láska nenasytí.
A k vzteku umí někdy duše hladovět.
Osudy lidí objímají poledníky,
Po rovnoběžkách plují lodě s chudáky —
Někdo jde dobít naděje Ameriky —
To se dívá oknem za ptáky —

Mnoho štěstí a hodně trampíků na společném životem přeje Aničce Veselé a Jarkovi Muckovi k jejich zasnoubení osada „All White Star".
Pomy, Bill.

ze Serie hrůzy

Standa Derviš při čundru Ruskem byl postaven ke zdi!

povídky z třetí kapsy.

Je divné, když francoazshý konsul, bydlící v Anglické třídě, onemocní španělskoa chřipkou.

Nejlepší r e h l a m o u pro biografy by bylo, kdyby vynechaly r e k l a m y.

Noviny, píšící o t e m n ý c h případech, jsou plny s v ě t l ý c h míst.

Povzdech jednoho hladovějícího trampa: „Šťastné vlaky, ty jsou pořád přecpány!“

Hledáme jakýkoliv byt, kde jsou myši. Abysme totiž měli také co jíst.

N o v é o b j e d n á v h y:

Rudá tajga, Písek 12, Brandy, R. U. R., Ostrava dalších 10, študáci z Místku 7, Arkansas, Brno 5, trampové z Petřvaldu 2, Děti neklidu další 3, Florida 15, Růžové údolí 10, Ural 5 a 96 různých předplatitelů. Z t o h o 22 p ř e d p l a t i t e l ů z í s k a l i k a m a r á d i „D w a z B a r t h e l m e s ů“.

Kluci, následujte jejich příkladu!!!

✦

Chudoba není žádnou hanbou, vona je ještě něco horšího.

—šefe—

Dobré lyže

Sport „canada“

Vinohrady,

Safaříkova 1

Žádejte ceník

— Máňo, kdykoliv se na tebe podívám, vzpomenu si na Venuši!

— Skutečně?

— No jo, to by člověk neřek, jakej může bejt rozdíl mezi dvěma ženskejma.

—šefe—

S tím katem Broumarským je to podfuk. Von prej, když posledně věšel, měl tu smůlu, že se mu přetrhl provaz. Povídá: „Tohle se mi ještě nestalo!“

Lukšík: „Mně taky ne, pane kat!“

Broumarský se zasmál, kolem všichni se smáli a nejvíce ten, co u Meissnera má tu protekci, že bude místo Broumarskýho. A pak se řekne, že moc mluvil... Dva z Barthelmesu.

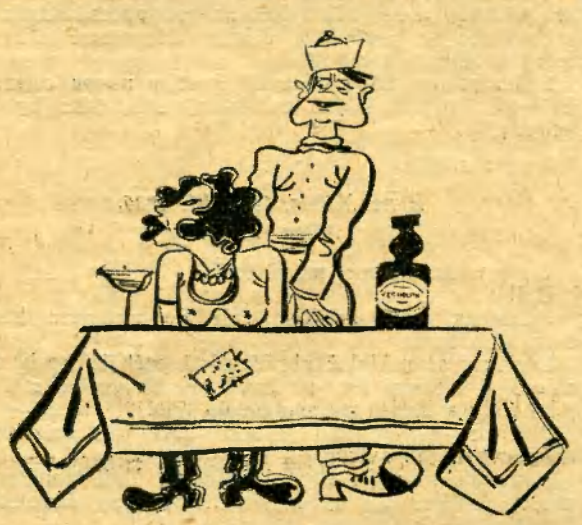

„Franto, tady čtu, že po knock-outech člověk zblbne. Dyť ty si nikdy neboxoval“

—šefe—

filek:

pravda.
(bengalovi)

tak tiše jako z ničeho nic přijdou nové dny
ponenáhlu jsou ucpávány míšní kanálky
opít se pintou té nejvřelejší kořalky
a nechat vás uplynout bláhové dny

nesmlouvat s léty mít u sebe zápalky
a v každém případě být schopen strašné hry
v každém případě hořet nejvřeleišími likéry
a rozbíjet dny jak láhve od kořalky

Šťastný a veselý Mezimostí!

— Tondo, co je to za kytku, ta „mulaska“?
— Je libo facičku?
— No, dyť se zpívá: „dyž mu láska nekvete“.

—šefe—

— Ten Hašler je strašně bezpečnej.

— Jak to?

— No, von mu žádnej nemůže ani vlásek na hlavě zkřivit.

—šefe—

— Na co tady máte dvoje hodiny?

Povídá osadní blb: Na to, když se některej dívá, aby ten drakej nemusel čekat!

Bukaneer.

✦

Slečna v hospodě k nápadníkovi: „Promiňte na chvíli, zapomněla jsem, že mám zatelefonovat tetičce.“

Hospodský: „Klíč je slečno na futře, a papíry tam nejsou.“

lord.

✦

Malý Adeček přijde do kospody a pýtá se: „Pane hospoda, co stojí malý pivo bez pěny?“

Ferry z „Friendlove“.

géza včelička:

stůl kosmopolitů

Na chodnících, kudy odchází hlouček domorodých žen, převaluje se podivný šum Kasby. V přítmí modroprůhledné noci, žíhané černými sloupy kavárny, odpočívá veliká, černooka kočka. Je brezi, slabá a hladová. Šíří kolem sebe nesnesitelný zápach a má sotva sílu mávnout ocasem. Se svým naťouklým, hrozným břichem leží jako ubitá mrcha.

Kavárník Sélim usedl si k Senegalci Umbovi, s nímž sloužíval kdysi ve čtvrté cizinecké. Zkřížil nohy pod sebe a zúžil oči. Na malem prkénku hněte a drobí hašiš do dřevěné dýmky. Negr zapálil. Kuřák se opřel zvolna o tabouret a oči se mu propadly do dvou černých, vodorovných přímek.

Hašišový dým (tenký a něžný jako hlas kočiči matky) stoupá vertikálně do vzduchu.

Sélim má v obličeji kabylské tetování. Křížky a kosočtverce. Úzký fez ovíjí žlutá, zkroucená látka. Černé, husté kníry padají mu k bradě přes silná, krevnatá ústa.

Podává Umbovi rozhořelou dýmku.

Umbo: Negr. Široký nos a rty. Černocha nerozeznáte. Všichni černoši jsou stejní.

Pět mramorových stolků, obklopeno židlemi, čekalo na hosty. Rohož s tabourety zvala hráče domina.

Pod flekatou zdí, na které se miloval hmyz, jsou stará kávová kamna, s řadou otvorů, v nichž pod plechovými kávovými pánvičkami doutná dřevěné uhlí. Na půltě stojí láhev Anisette, kotlíky na led a vyleštěné sklenky.

Těch pět mramorových desek na železných nohách! Kdyby se mohly rozhovořit, tedy všemi jazyky světa.

Kabylové a Senegalci tu usrkávali z malých číší mátu. Nedávno se tu porvalo pět vojáků z beyovy gardy. Uprostřed u kulatého stolku sedával kapitán Ducroix od tirailleurů se skvělou Berberkou, zkaženou europismem. Kapitán ostatně zemřel na zimnici. A co malí, žlutí vojáci z Indočiny? Byli plni tichého vzteku a proklínali Francii neznámým jazykem. Z očí jim vytékala nostalgie. Spahiové v řasnatých pantalonech, silní a velcí jako duby. Plnokrevní běloši v tropichelmách, nadutí a veselí, v průvodu mondainních zrzek nebo brunet. Vstupovali sem jako do zoologické zahrady.

Někdy tu bubnoval Umbo na tam-tam při Sélimově flétně. Holky z Tourbet el Bey tu tančívaly své břišní tance.

Ty obdélníkové nebo kulaté kamenné plotny kdysi bílé, dávno však už rozryté a lepkavé, bez lesku, byly plny monogramů, jmen, ideografů a kreseb, vyrytých nožem a hřebíkem, a patinovaných špínou.

Čtyřhranný stůl v koutě pod kulatým oknem, jakému Francouzi říkají „volské oko", byl přímo památníkem, mapou, vyprávěčem citů, rozpoložení, duševních procesů všech těch, kteří zde kdysi seděli. Na rozřezané hladi svíjejí se arabské výkřiky k bohu a japonské šepoty lásky, pečlivě, pracně vyryté. Nestoudné, rafinované obrazce ženských a mužských těl, naivní a rozplameňující, s velkými prsy, hýždí nebo penisem, jako by provedeny umělcem z doby kamenné. Bylo to sprosté a skoro krásné. Každý z těch, již už sem nikdy nepřijdou, nechal tu více než pornografii: Podpis své tulácké duše.

Některé monogramy stárnuly v zajetí probodnutých srdcí s obligátním „au souvenire". Našli jste zde bulharské „zdrastvit" a pod tím, od rohu do rohu šikmo vinulo se černé, chlapské a zoufalé „alles ist hin". Tato věta možná dozněla na písčitých kopcích Marokka a tečka za ní mohla být docela dobře kulka z Riffanovy ručnice. Kromě toho byla zde prázdná spousta letopočtů, tragicky mlčenlivých a lidská jména, jejichž majitele neznáte a nikdy neuvidíte.

*

Umbo uhnětl odvetnou kuličku hašiše. Zahulil a podal kavárníkovi. Z dýmky se line bělošedý, tenký sloup. Jakoby byla zavěšena ke stropu za světlou šňůrku.

Kočka se zvedla. Stěná výsokým hlasem a potácí se v mrákotách, ploužíc po zemi nestvůrnost svého břicha. Snad každé chvíle přijde její těžká hodinka. Šourá se k misce mléka, v němž kysne rozdrobený chléb.

U rohového stolu sedí dva světoběžníci: Námořník z Bizertu (je to Bretoněc; jeho čepice s červenou bambulí válí se na zemi) a sergeant z cizinecké. Legionář má přes tvář povážlivou jizvu, nepříliš starou. Vypili už desátý anis, kalně bílý. Teď svírají v rukou nože a zvěčňují na desku stolu svá jména. Ticho noci je přerušováno skřípotem oceli na vápenec a odťukováním mramorového prachu.

Sergeant má již skoro dost. Poručil „café nature" pro všechny a hodil Kabylovi na pult padesátifrank.

Bretoněc se usmívá a děkuje. Monsieur? Nůž je ostrý a námořník má sílu.

Sélim přinesl kávu a zapálil hostům novou cigaretu. Přisedá. Prohlíží klidně zrasovaný stůl, jako by ani nebyl jeho.

Sergeant píše:

Hans Müller, 20. VIII. 1930.
Adieu, Tunis.

C'est votre nomme, monsieur?

Oui!

Námořník, celý zardělý, ryje do mramoru kotvu s monogramem.

Legionář se neklidně obrátil. Zrak měl již trochu zasklený a bloumal jím po kavárně. Senegalec stál za jeho zády a hleděl mu smutně do týla.

Sélim se zdvihl. Přinesl čtyři nové číše anisu, podobné vysokým svícím.

Námořník se vrátí zítra do Bizertu. Mají tam kasárna. A Müller? Za týden do Evropy na dovolenou. Navštíví ve Strassburgu rodiče.

Kočka se motá pod stolem a tře se o vojínovy nohy.

V Bab Soïka usnuly chodníky. Bílé turbany plují ztichlou nocí jako lekníny.

Legionář hladí kočku, jež se schoulila celá do svého břicha. Krmí ji pečenou paprikou.

Na scénu jdou nové sklenice.

Sélim si dlouze prohlíží sergeantovu jizvu. Pak se ohlédl zvolna na Umba, který sklonil hlavu.

Námořník se jal zpívat Marseillaisu. Usnul však na stole, nedokončiv ani sloku, ani kresbu. Nůž řinčivě vypadl na stůl.

Sergeant dopíjí, ruce se mu třesou. Ale ještě opravuje svůj podpis:

H — a — n — s — —

Sélim se opřel o zeď, ruce založeny. Senegalec stojí na témže místě.

Znal jsem jednoho Kabyla. Bojoval pod Abd-el-Krimem. Byl zajat u Meknés vojáky od čtvrtého.

Müller položil nůž. Obrátil se na židli. Byl unaven a zpit. Upřel na kavárníka nejistě oči a jeho jizva trochu znachověla.

Když ho chytli u prázdné strojní pušky, rozřízl důstojníkovi tvář.

(Senegalec přisedl s druhé strany.)

Velitel čety, ač s ním měl naložit jako se zajatcem, vyřkl nad ním náhlý soud.

Legionář vhodil do sebe zbytek nápoje. Vstal ze široka, ale upadl zase na židli.

Kabyl se k němu naklonil:

Byl to můj bratr, pane.

Müller se potácel řadou sloupu. Nůž zapomněl na stole. Skoro už svitalo a tunisské uličky byly pusté jako Sahara.

Senegalec ukázal na spícího matrosa. Uchopili ho a vynesli kamsi na zbořeniště, podobné hrobu.

Sélim se vrátil pro oba zapomenuté nože a pustil se s Umbou směrem, kde doznívaly sergeantovy vrávoravé kroky.

Úsvit se díval do kulatého okna jako vrah.

Na stole, mezi spoustou jmen, obrazů a znaků, bylo lze číst jméno nejčerstvější. Mrtvé jméno někoho, jenž už nikdy neodjede.

Čtyři skleněné, prázdné číše užily se jako svíčky. Mramorová deska stala se náhrobním kamenem. Svěcenou vodu nebo slzy obstarala tu kaluž rozlitého anisu. Černobílá kočka se potácela kolem prázdné misky. Její mňoukání, úpěnlivé a něžné, neslo se tichem jako hašišový dým. Bolest ji srazila na zem a zvíře roztáhlo nohy, aby porodilo kočičí život.

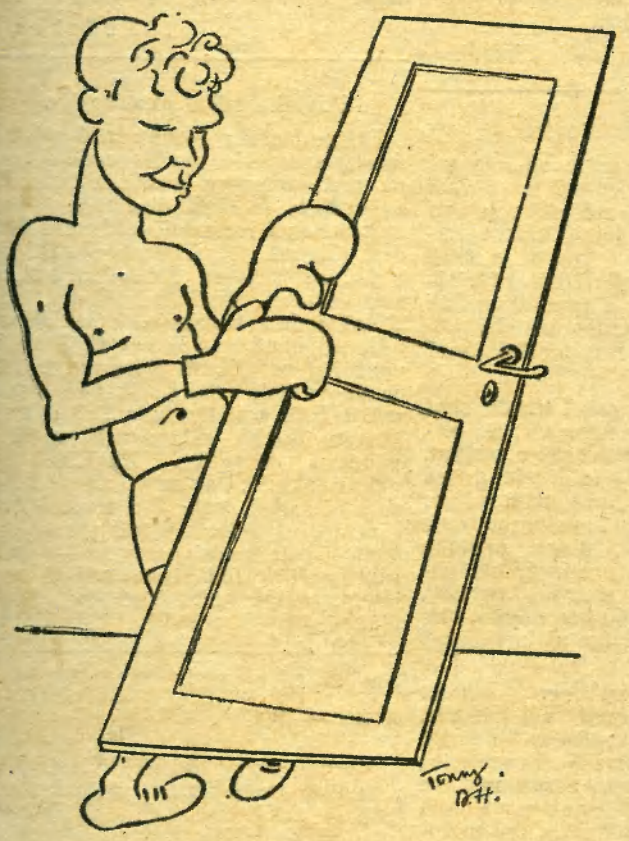

Franta Nekolný se konečně učí krytu.

1 Angličan je turista
2 Angličani jsou lovec pstruhů a kasař
3 Angličani jsou britská kolonie

1 Španěl je Don Quijote
2 Španělé jsou Don Quijote a Sancho Panza
3 Španělé jsou důstojnický puč

1 Mexikán je zloděj koní
2 Mexikáni jsou kohoutí zápasy
3 Mexikáni jsou přepadení vlaku

1 Němec je voják
2 Němci jsou kaprál a voják
3 Němci jsou regiment

1 emigrant je smutnej gigolo
2 emigranti jsou společnost na Rivieře
3 emigranti jsou ruská universita

1 Američan je obchodník
2 Američani jsou akcioví společníci
3 Američani jsou světový trust

1 Francouz je hypochondr
2 Francouzi jsou hypochondr a politik
3 Francouzi jsou mírová konference

1 Islanďan je poslanec
2 Islanďani jsou poslanecký klub
3 Islanďani jsou první parlament na světě

1 Ital je papež
2 Italové jsou Mussolini a zavražděný na útěku
3 Italové jsou vystěhovalecké výprava

1 Žid je Žid
2 Židé jsou obchodníci plodinami
3 Židé jsou mezinárodní banka

1 Dán je norský král
2 Dánové jsou norský král a Tycho de Brahe
3 Dánové jsou sportovní klub

1 Švéd je učitel tělocviku
2 Švédi jsou dřevařská společnost
3 Švédi jsou export sirek

1 Nor je sprinter
2 Norové jsou sprinter a rybář
3 Norové jsou výprava k severnímu pólu

1 Rus je děldop
2 Rusové jsou buňka
3 Rusové jsou pětiletka

trampské typy

I.

Kamarádi z Cařihradu,

kde jste dnes? Dva osmahlí, zarostlí chlapi v rozbitých botách, spravovaných šatech, jejichž celé jmění tvořil nůž a prázdné cigártašky?

Růžové údolí pod Karavankami s jezery, hrady a středověkými městy a stády volných koní na rovině, kde u silnice za mříží stál kamenný stolec korutanských knížat — tam jsme se sešli. Uvařil jsem jim břitvu půjčil a cigarety dal a oni mi vypravěli své osudy.

Ten jednooký s ostře řezanými tahy světoběžníka byl Němec a uvízl v Turecku po tom, když německý spojenec obránců Dardanel dohrál svou roli na Balkáně. Jeho živý, černovlasý soudruh byl francouzský Bask a při pokusu o vyloděni dohodových matrosů — tuším, že u Galipoli — Němce zajal. Snad to byl on, kdo připravil kamarada o oko. Válka přešla a oba demobilisovali v Bosporu. Cařihrad je živil několik let. Němec, artista, neshledal se ani s cirkem, ani se svou smečkou cvičených psů. Kamarádství ze zákopů a zajateckých lágrů přenesli i do civilu a když Východ přestal působit na hladová břicha kouzlem Orientu, pustili se přes Balkán do Francie za prací.

Ptal jsem se pochopitelně na zkušenosti cestou. O Turecku a Bulharsku mávli rukou. Na Rakousko si nestěžovali, ale zato maďarské četníky proklínali do pekel.

Nyní se těšili, že nemají daleko do Italie. Jen fašisti je, zdá se, mrzeli. Prošli cestu se starými pasy a bez vis. Před Celovcem jsme se rozešli.

Němec tlumočil mezi mnou a Francouzem. Italština byla mostem, na němž se sešly tyto trosky světové války.

Zmizeli mi s obzoru, ale vzpomínám na ně, třeba šli jsme spolu jen půl dne. Ti dva dovedli si podat ruce přes zákopy a národnostní zášť. Au revoir — auf Wiedersehen, kamarádi, v první výzvě boje za lepší zítřek proletářů, třeba na druhém křídle naší fronty! A že budete mezi prvními, o tom jste mne ujistili, old boys! *sinkule.*

V nakladatelství „Pokrok“ vyšla skvělá kniha H. Barbusse, Co bylo bude. V témže nakladatelství vyjde nový díl Mich. Mareše Pana Václava pod názvem Internacionální patriot. Obě knížky našim čtenářům doporučujeme.

drby·z·čundrů

Tramping Club Děti neklidu

usnesl se v členské schůzi upsati okamžitě hotově tři podíly Trampského vydavatelského družstva a mimo to dodatečně v nejbližší době za každých deset členů jeden podíl.

Na jarní sezonu chystá se rozsáhlá činnost sportovní a za tím účelem získáno bylo příhodné hřiště, s jehož úpravou se započne hned na jaře. Klub disponuje prozatím dvěma mužstvy footbalovými, wollejbalovými a lehkoatletickým teamem mužů i žen.

Schůze klubu konají se každý čtvrtek (mimo prvý v měsíci, kdy je vždy společný potlach pražských trampů) v hostinci u Zlatého litru, v Balbínově ulici na Vinohradech. Členstvo sestává z četných osad stanařů i boudařů z Luk a Plkovic a zveme všechny kamarády, jezdící na dolejší Sázavu, k spolupráci.

Adresa jednatele: Vašek Ullrych, Vinohrady, Jablonského 10.

Osada Way-ača v Pekle u Náchoda oznamuje založení. Na vědomí všem trampům dáváme, aby se někdy u nás stavili. Budete-li se chtít vyspat a p., ptejte se v Náchodě na naši osadu, kde vás přijmou dvě chajdy a deset dobrých kluků. Kap. Lash.

Do Mladé Beleslavi a okolí!

Zveme všechny trampy z okolí na náš potlach z programem, který se koná u Křapíka, restaurace u Jizery dne 31. prosince 1930. Program. — Vstupné dobrovolné. Přijďte všichni.

Osadnici „Prázdné torny".

Z „Klondyku". Šestnácti osadám, které se zúčastnily naší trampské revue, co by cirkusu, řveme huronské „Ahoj!" slepené s poděkováním. Četná návštěva nás překvapila a proto se nedivte, že teprve dnes jsme se trochu vzpamatovali. Jedno nás však mrzí, žasněte: Zatím, co my jsme se bavili, byl vykraden ve zdejším biografu buffet. Druhý den ráno si myslím: Aby to tak bylo na náš účet! Dnes jsou pachatelé ve vazbě v Mostě a jsou prý to trampové (?) Frank roz. od Loun a Laňka z Písku. Jsou tito v některé osadě? Kluci, pomozte nám rozluštit rebus! Nesmíme trpět, abychom pod rouškou „trampa" byli takto ostouzeni jako v tomto případě.

Po druhé až se sejdem, tak to bude do rána a bude to asi na dlouhé louce, až budeme otevírat chajdu. Kluci, jak vám šmáklo kafe? Po druhé ho nechám udělat víc a tobě, Mildo Kaktuse, do prádelního hrnce zvlášť.

Ghandi.

Klukům z Budějovic.

Tento týden došlo nám od vás asi 12 dlouhých dopisů, jednajících o vaší trampské scéně. Asi polovička je pro a polovička proti. Jedni zuřivě nadávají těm druhým, perou se o svoji věc, žádají pod nejsilnějšími výhružkami o uveřejnění a nechápou, že uveřejnit všechny, znamenalo by věnovat dvě stránky pro hádání dvou táborů.

Kluci, je správné, má-li někdo chut něco dělat a naší zásadou je, nebránit nikomu v jeho tvorbě a počkat, až co z toho bude. Je-li věc dobrá a hlavně, trampská, pak nám vůbec nevadí, je-li hlavní spolupracovník mohamedán nebo číňan, protože tramp v prvé řadě nezná žádné národnostní ani náboženské rozdíly. Vyleze-li z toho všeho hovadinka, pak nás znáte, že do toho umíme řezat bez pardonů.

Proto kluci: vy co děláte, dělejte. Trampové mají svůj časopis, pomalu i literaturu a musí míti i svoje divadlo. My, co jsme v Praze, pokoušíme se o něj také a těší nás, že i vy na venkově se snažíte. Vy co jste proti tomu, odhoďte tu maloměšťackou nevraživost a počkejte. Buďto spolupracovat, nebo počkat za bukem a jukat, jaký to bude.

Udělejte si v Budějovicích pořádnou slezinu, tam ať se projedná program tamější trampské scény, věci, které snad nevyhovují vyházejte a hlavně, spolupracujte kolektivně. Tramping, to je kolektiv a jen v kolektivu je síla. Netříštěte tu sílu malichernostmi, jakou je osobní nevraživost. Každý, kdo chce pro tramping něco dělat, má sloupce našeho časopisu otevřeny. Ty, co umíš manipulovat se světlem, napsat písničku nebo scénu, postavit nebo namalovat kulisu, podejte si ruce. A až to, co vznikne u nás, u vás v Budějovicích, v Ostravě, Brně nebo Bratislavě, vybereme, dáme to nejlepší dohromady, poznáte, že jsme měli pravdu, když jsme podporovali sebemenší snahu po nějakém projevu kdekoliv.

Proto jsme zavedli rubriku „Kulturních bacilů", proto vznikla Sportovní rubrika.

Abychom mohli jednou na celé frontě sebevědomě vzkřiknout to naše: Do paďourů hej — rup!

Redakce.

Povídka místo ukolébavky.

Při potlachu v jedné osadě vykládá dobrý trampule svým nevděčným a na mol vožralým posluchačům. „Jó, hošové, to si musí člověk umět pomoct. Když jsem šel nedávno z čundru, tak mě potká čefas, zastaví mě a počne prohlížet. Jeho čum pad na moji starou kudličku. Poudá mě: „Voní jedno trampule, japak je ta dýka dlouhá?" „Cák pak já ji měřím, voní jeden." Musil jsem mu ji dát; on se vytasil s jakýmsik měřidlem a měřil. Pak rcel ke mně: „Ta dýka je 12 cm dlouhá, zabavím ji" a již ji pakoval do tašky. Povídám mu, slzu v oku: „Daj mi ji na chvíli, ať se s ní aspoň rozloučím a počal jsem brečet. Když jsem ji měl v ruce, zabodl jsem ji do stromu, — špica rupla. „Tak fčil si ho změřej, voní jeden." Byla akorát 9 cm 9 mm dlouhá. B. B. B.

---

sinkule:

a mazat!

Nechci hlásat destruktivism. Konstatuji pouze fakt: Od světové války, zdá se, počíná se řídit náš život novým heslem: Mazat!

Platilo-li už dříve pořekadlo: „Kdo maže, ten jede." rozšířil se dnes jeho význam do všech stránek lidského počínání. Jen pohleďte:

Když nechtěl sedlák na vojnu, musil — mazat.

Když chtěl rekrut Móric do kanceláře nebo k trénu, musil — mazat. Když chtěl voják zahnat blbé myšlenky, sedl ke kartám a začal mazat. A když má někdo vztek na život a neví nic chytřejšího, začne taky — mazat. Podle vojenské pověsti zavinil konec světové války onen chrabrý generál, jenž své plamenné provolání končil rozkazem: „Udatní a věrní vojínové, ide o vaši čest a slávu císařovu. Vzhůru do boje, je to poslední! A mazat!" Vojáci si to ovšem špatně vyložili a mazali opravdu, vojna už jim dávno lezla z krku. A i vy, trampové, žijete dle toho hesla. Když má někdo zrovna dost tance mezi dlouhou a bídou, vezme ping! na záda a řekne si: „Mazat!" A před jednou osadou četl jsem tabulku, kde pod pěstí bylo

osada redakce

přání: „Čuchni si, panpaďoure! A mazat!"

Skoro před stopadesáti lety hřměly pařížské ulice zpěvem revoluční písně: C'a ira! C'a ira! To půjde!

A my, až už to dál nepůjde a doba bude zralá pro nás, přijdeme do ulic s veselým:

„A mazat! A mazat! A mazat!"

Hoban:

Hrobník

Znal jsem je dlouho, byli čtyři.

Vídal jsem je jezdit každou sobotu — jezdili denně, již mnoho let a stále pohromadě.

Pokaždé seděli stejně — každý na svém místě. Sotva usedli, zašustili karty.

Dávej...

červený!

trumf!

a eso!

satra — máme málo...

no — tentokráte, to máte laciný...

Tento čtyřlístek horníků mě zajímal, byli to typy. Pracovali společně na jedné šachtě již mnoho roků, jejich tváře a ruce tam zarsnely — a zdraví bylo podryto.

Byli všichni z jedné dědiny, první dva byli švagři — třetí jejich kamarád, snad od školy — čtvrtý byl starší všech, na šachtě pracoval již 30 let.

A tak jezdili každodenně, až jednou... karty nezašustily. Počítám, kdo schází... scházel ten nejstarší. Vzpomněl jsem si, že při jedné jízdě domů ze šichty vyprávěl, jak před 30 lety po prvé staral do šachty a matka ho předem znamenala křížem. „Nedej Bože, aby sis tam vykopal hrob."

...Matku už dnes srdce nezaboli. V loni ji prý odvezli.

Milo Plachý!

Jsi tramp a jsi upřímný, že píšeš, jak myslíš. Tvůj dopis je ale typickou ukázkou, jak těžkou posici máme. Tvrdíš, že jsem ti ublížil a sám ubližuješ. Hleď, kamaráde: Svět se skládá ze dvou elementů. Jeden utlačuje a druhý je utlačován. Já nazval ten živel, jenž pracuje, tvrdou rukou a ten, jenž žije z práce jiných, bílou. Dělník stavební, student, prodavač z obchodu, umělec, švadlena i květinář patří mezi nás tejně jako ten, jenž dláždí ulice. Patří mezi nás, pokud se sami od nás neodloučí, aby se hlásili k těm na druhý břeh.

Nevím, čím jsi, ani jak vypadáš, ale mám ten určitý dojem, že uvěříš tomu, že nejsem takovým omezencem, jenž by tvrdil o holičském pomocníku, že je utlačovatel, protože má bílé ruce.

Buď zdráv, kamaráde!

Franta Šerif.

Tulákova vzpomínka.

Bylo to v červenci, kdy jsem seděl „Na Buku" za Štěchovicemi a prohlížel dolů do vln řeky Vltavy. Pojednou jsem zaslechl zoufalé volání o pomoc. Rozhlédl jsem se — několik skoků a již jsem rukama rozrážel vodu směrem, kde se potopila ruka ženy. Netrvalo to dlouho a nalézal jsem se opět zpět na břehu, pokládaje na zem černovlasou dívku. Po desetiminutovém namáhání se mi podařilo, přivésti ji opět k životu. Udiveně se na mne zahleděla a její zraky sjely od mé hlavy až k rozbitým kedskam. Kdo jste? otázala se po chvíli. — Je vám již lépe, otázal jsem se místo odpovědi. — Ano; nevím však, co se se mnou dělo! Pokoušela se vstáti. Pomohl jsem jí jemně ji k sobě přivinuv. V tom okamžiku jsem pocítil cosi až dosud mě neznámé! Láska muže k ženě. Kdo jste? otázala se znovu. Říkají mi San Diego! San Diego? je to vaše pravé jméno? Je to moje jméno, slečno, dokud se nalézám v těchto šatech, řekl jsem, ukazuje svůj promočený trampský úbor, který na mě visel jak prádlo na šňůře. Jsem Irena R. Děkuji vám pane San Diego za své zachránění. Stiskl jsem vřele nabízenou mi ruku a zachvěl jsem se. Mám zde auto, pokračovala, budete tak laskav a doprovodíte mne? Prosím, slečno! Ubíraly jsme se směrem, který mi naznačila. Pojednou klesala k zemi. Zachytil jsem ji. Položila mi ruku kolem krku. Zahleděl jsem se v její černé oči a přivinuv ji prudce k sobě jsem ji políbil. Vyrvala se mi z náruči jako podrážděná lvice a její pravá ruka dopadla na mou tvář s hlasitým plesknutím. Po té vyňala z kapsy pláště tobolku a se slovy „zde za mé zachránění" mi podávala 100korunovou bankovku, kterou jsem ihned přetrhl a s opovržením hodil zpět její nohy. Děkuji, řekl jsem krátce a zakrývaje své vnitřní pohnutí rychle jsem zmizel a usedl opět na své předešlé místo u řeky. Slzy draly se mi lítostí do očí. Ta, již jsem si zamiloval, za své zachránění mě odměnuje 100 Kč. Asi půl hodiny jsem vzpomínal na svou první nešťastnou lásku. Pojednou jsem se zvedl a běžel k místu, kde jsem se tak podivným způsobem rozloučil s Irenou. Proč jsem tam běžel? Podívat se snad na místo, kde jsem se navždy rozloučil s tou, do které jsem se tak šíleně zamiloval? Ne! Táhly mě tam dvě půlky přetržené stokačky. I zvedl jsem je se země a zastrčiv je s ledabylým úsměvem do kapsy, ubíral jsem se do Štěchovic, poctil svou návštěvou hospodu. Ano, Ireno, snad si vzpomenete na toto naše setkání, až budete můj článek čísti. To, čeho se trampovi nedostává, jsou hlavně peníze. Lásky, té se nabaží a zapomene snadno! Má vzpomínka na Vás, Ireno, je u konce. Vzpomeňte si někdy na toho, který má největší zásluhu na tom, že se dnes můžete volně pohybovat na naleštěných parketách kavárny Skaut. Vzpomeňte si, že vaše stokoruna, kterou jsem vám hodil pod nohy, je už dávno propita. To dokáže jenom tulák-tramp!

San Diego.

Peticonu, Brno.

Dík všem klukům i dívkám, osady Peticon (Brno) za usnesení, jímž nabízíte uložení mé kostry včetně žaludku (s nímž budete mít výdaje) ve vaší chajdičce po dobu zimní. Neřekl bych nikdy, že v tom paďourském Brně se najdou takoví kluci. S mnoho Ahoji

Leo Jill, tramp-profesionál.

Lyže s vázáním i holemi **Kč 120.—** **Sportex,** Vinohrady, Bělehradská 90 b u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Malý oznamovatel.

(Slovo 1 Kč Pro předplatitele a přispívatele 70 hal. Tučně tištěné slovo dvojnásob.)

HLEDÁM KAMARÁDKU na tramp i pro Prahu. Značka: „Fotočka může být."

PRODÁM CHATU v romantické krajině. Značka: „2000 Kč."

PŘIJMOU SE ZPĚVÁCI z řad trampů. Značka: „Dobré hlasy."

Osadní pošta.

redakční:

Redakce musí přát obligátní šťastní a veselý nový rok, to jí ale nevadí, aby neburcovala líné pracky ke psaní nových a zánovných fórů, trampských zkazek a pověstí včetně. Čeká nás v novém roce spousta práce, tak kluci — hel rup!

Lorde, potratili jsme adresu, pošli znova! — **Mignon.** Francie, žádaná čísla zasíláme a vzpomeň si zase brzo na nás. — **Nora,** ohledně čundru do SSSR, piš do R. V. a k tomu věcnému hádání o scéně dělám zvláštní článek. Zdravím. Té Jenny už nech. — **Venca Kunc,** piš, prosím tě, po jedné straně papíru! — **Kate,** jeden dobrý, dál. — **U-a.** dík za fotku, ale piš po druhé po jedné straně papíru. — **Osamělý Pete,** šmarjá, takových básniček máme už 500. Potřebujeme vtipy a kratší prózu, tak se tuž.— **Jarčo z Plzně,** prosím tě, po jedné straně papíru! — **Sonny Boy z Brabenců,** nic si z toho nedělej, že se tyhle nehodí a piš dál. — **BBB,** jenom dva a piš dál. — **Honza Švanda,** „Darga", kluci, vždyť jste zapoměli udat adresu. — **Laďa,** nemohl bys to zkrátit? - **Sinkule,** mimo fórů bude téměř vše. Na ten „velkokonsum" se možná na jaře podíváme. — **Dandy,** když ty plakáty uděláš, tak tě zbožňujeme. A k vůli několika neuveřejněným fórům se nerozčiluj — to víš, všechno nejde. — **Bella,** šťastnej a veselej a dál. — **Pierre Manin,** asi dva, dál. — **Bukaneer,** tentokrát toho bylo málo, ty starej piráte. — **San Diego,** promiň, ale trochu jsme se s uveřejněním zpozdili a proto hned nevyhrožuj. — **Faty Dlouhán,** nezlob se, ale těhle příspěvků pro a proti přišlo asi dvacet a píšeme o tom na jiném místě. Nemáš tam raději něco jiného? — **Šerif Teddy, Orkán,** zdravím tě, šerifku, a příležitostně se k vám rád podíváme. Dík za pozvání — **Cassanova,** to je málo, jeden a eště slabej, polepši se. — **Mercedes,** jednom jeden. — **Tonda A.S.,** nemáš něco jiného? Balzac se nehodil. — **Jikra,** raději jenom vtipy. — **Bengalo,** četl jsem v L. f., moc fain, nemáš pro nás nějakou prózu? — **Šerif Nestyda,** pokračuj. — **Hobane,** měl jsem nejlepší úmysl přijet, ale spočítej si jízdné pro mne a stařenku a víc ti nemusím snad vysvětlovat. Zdravíme vás všechny a zůstaňte tak pilní v novém roce. — **Lefty,** dva dobrý, dál.— **Ferry z Colorada,** totéž. — **Dwa z Barthelmesu,** dík, takových kluků stovku, tak máme po starosti, ozvete se zase brzo, většinu uveřejníme. — **Feldkurat,** něco bude a piš zase brzo. — **Žok Joskop,** tohle nešlo, ale piš dál, máš dobrý nápěh. — **Rifet,** raději fóry a prózu. Obrázků a básní máme spoustu. — **Čundr-Struna,** polepši se. — **Joska,** vážně, ale 200 podobných plodů čeká na uveřejnění. Raději prózu. — **Willy Kuk,** polepši se a piš perem. — **Ferry z Tahiti,** obrázky a ftipy by nám sesebrali, polepši se. — **Obregon,** proboha, **I ty** můj Brute? — **Žožo,** bude v příštím čísle. — **Dlouhý Joe,** jeden a dál. — **Karel z Omahy,** příliš dlouhé. — **Ghandi,** jeden dál a víc. — **Bobby,** do toho všeho začneme ještě rejpat. — **Ferry St.,** piš příště po jedné straně papíru. — **Mate vyvrženec,** dvě. - **Roman,** slabé, polepši se. — **Kódl** ze Samoty pokračuj, jeden dobrý. — **Harfa,** censura!

Plzeň, Ahoj!

Dostali jsme zdrcující zprávu, že Pavian se pustil do budování manželského hnízdiště. Až tyto řádky vyplivne rotačka, bude mít už vodkrocených pár dní z doživotní války. Tak moc štěstí, klacku, pozdrav ženu, ať je na tebe hodná a kdyby někdy tě přece bacala, přijď se vyplakat na prsa kamarádů. A moc se nemnožte, když je ta hospodářská krise. Franta Šerif.

Proč se nehlasíte!

Osadě „Čtyř" v údolí „chrastících duchů" se nechce psát. Proč holomci nepíšete. Vždyť jsem Vám nechal v chajdě za poslední mergle péro a inkoust. Kamna tam máte taky. Snad jste nezmrzli? Udělejte „fair" a pište.

„Feldkurat".

Píďo

Je hezké od tebe, že bráníš boxery před žvastem, ale nemyslíš, že snad je ubráníš před chlastem. Každý z vás rád pije, to mně nezapřeš. Vše zůstane mezi námi. Rozumíš mně? Křeštaně z Jericha z cikánské rokle, ozvi se. Feldkurat.

Hoši a děvčata!

Posílá vám pozdrav osamělá trampka z Francie, které je v cizině smutno a ráda by si s někým z vás dopisovala. Je nás zde hrstka Čechoslováků ve větším městě Normandie, ale tramp pravý ani jeden. Říkají si ovšem taky trampové, no, však to znáte. Divím se, že ve Francii dosud nevědí, co tramping je, ačkoliv jsou k tomu přímo stvořeni. Ti by mohli chodit čundrem, jakmile se louky zazelenají, až do zimy. Francouz, jak vidí lupen, už na to letí, v jedné ruce láhev s octem, ve druhé s olejem a řve „salad". Nikdy v životě jsem neviděla, aby člověk snědl tolik trávy, jako zde, jdou z továrny a před sebou na kolech otep lupení, ptám se, co je to, řekn mi něco francouzsky, ptám se, je-li to k jídlu — à oui salade — už mlčím. Zde se sní moc věcí, takový mlíčí kudrnatý a potom taková rozdrbaná tráva a žabinec (šťovík), ale, aby věděli, co jsou švestkové knedlíky, to nevědí. Jo, já jsem se začla divit, co jsem přijela a ještě jsem nepřestaiq. Šel tudy jeden tramp, šel pěšky Evropou a zůstal zde několik dní, tak mi vypravoval, jaký prý byl krásný potlach na Jarově, když jste o tom začli psát. stále jsem věřila, že také půjdu, ale potom právě v ty dny jsem odjela do Francie, litují tolik, že jsem tam nemohla přijít, potom jsem s tím trampem mluvila ještě jednou, prali jsem prádlo v neděli ráno, já totiž celý týden dělám a pro sebe mám čas jen v neděli a on si pral ještě boty a v pondělí už šel dál, záviděla jsem mu, ale doufám, že až se naučím dobře francouzsky, tak vezmu čundrem celou Francii, což jak myslím, bude v létě. Zde to město je hrozné, pár Čechoslováků, kdyby místo nich zde bylo tolik dobrých trampů, těch pravých bohužel, zde jsou jen typy. Naznačím vám jeden, říkáme mu „dě, dek". V Čechách byl prý pro krásu 7krát trestaný, když sem přijel, nepil, jen málo a opilým kázal „Hoši, že se nestydíte atd." a potom se opíjel s nimi jednou za čtrnáct dní, teď už každý týden. To by ovšem nebylo nic zvláštního, ale on má zvláštní opici, pokaždé je něco jiného, jednou je ruským legionářem, po druhé italským a zkrátka, co zde je už vystřídal všechna vojenská tělesa, že už mu schází jenom tanky a aeroplány, posledně byl u mariňáků. Jako dozvuky, bývá každou neděli taneční číslo „Josefin Bakerin", které předvádí obyčejně na třech stolech na sobě a odkud ho šenkýřka tahá za nohu a křičí, že stůl stojí 150 bobů, když ho sežene se stolu, vyškrábe se na nástropní trámy a předvádí své umění tam, odkud obyčejně s hrozným řevem, co by anděl letí dolů, někdo ovšem říká, že letí jako kráva, no, jak si to kdo představuje. Zde má většina hostinců na tanec takovou kůlnu ze dřeva a je tam ohromný flašinet anebo 4—5 muzikantů, přetančí se půl kousku a vybírají, 4 kousky 1 frs Zde mají děvčata zvláštní zvyk, když pro ni přijde někdo, kdo si jí nelíbí, prostě řekne né a jde tančit s přítelkyní; mezi tančícími skáčou děti, které tam jsou v kouři až do půlnoci. Nebyla jsem jen ve Francii, byla jsem také v Anglii a v Německu, ale každý národ má své zvyky, jenom děti v hostincích vidím až zde — a to je všade. Myslím však, že už bych mohla přestat. Chcete-li mi někdo z Vás psát, budu velice ráda, ani nevíte, jak je člověku samotnému v cizině smutno. Adresa bude v redakci. Zdraví všechny trampky a trampy hromovým Ahoj! „Mignon".

Kolíne, Šerife Teddy, Lenochode a všichni.

Na svátky nemůžu, kluci, ale dáme to dohromady brzo. Děkuji za pozdrav.

Franta Šerif.

Brandy R. U. R.

Kluku učundraná, ve dnech, kdy se slaví narození vykupitele a svíčičkami vláda tmy jsem zadán u našich kluků v „Dvou vrchách". Tisknu ti ale ruku Franta Šerif.

Johny Mercedes, Hamburk.

Pozdrav tobě i moři. Franta Šerif.

A také tobě Pierre Manine.

Oldovi z osady „Rudá tajga"

řvoucí Ahoj, pozdrav tobě a osadě. Kdy se vrátíš? Pepík z „Modré dálky".

Ahoj všem trampům a trampkám. Tak po dlouhé době se ozývám, a mám vážný úmysl, založit bandu trampů, „— ctitelů dobrých nápojů —". Zatím sám tulák. Všem upřímný Ahoj!

Pierre Manin, Komárno.

Rudolfe Martínku, volám tě, vojna Komárno, marodka. Kám jsi zapad, mám foto. Ahoj!

Pierre Manin.

Ahoj! Kluci Slováci, jen dobrých srdcí, trampové, ozvete se! Myslím, že vás je dost v Komárně a kolem Komárna. Volá Ahoj!

Pierre Manin.

Má adr.: P. Mošníčka, Komárno, Hvězdová 12.

Ahoj, Střelo,

je to tak? — Nová bouda u Plas ještě neměla střechu, ale kluci už zvali na potlach. Slavili po zednicku „glajchu". Luňáka zvedli od práce, pěchoval betonovou podlahu. Voni si kluci dali na boudě záležet! Když zařvalo štěně, přitažené přímo z Měšťáku, a zásoby čajoviny, propašované plzeňským bootlegerem G., přestala brát pumpička i „palírovi". Vysadila ho na horní palandu a šli spát. A milý Luňák se tam ještě kymácel a ulevoval si v pláctivé opici: „Vy ste mu dali, dneska sem ho dělal, von bude eště měkej!" Beton nebylo už rozeznat pod střepy v třískami! Potom něco buchlo, bouda se zase narovnala — a bylo ticho. Když ráno osadní squaw uklízely, našly palíra ve smetí. Ksicht měl rozbitej, nos na placku. Pod nim bylo pár červenejch fleků. Možná krev — ale vona v tom byla i griotka. Ale beton byl tvrdej! Sinkule.

Vašku-Brňátko,

kluku zlatá, ty jsi mne předešel tvým článečkem a návrhem v posledním čísle. Jsem stejného názoru jako ty a proto bych si chtěl s tebou pokecat. Napřed ti sděluji, že mám k disposici sál s jevištěm pro 200 osob a skoro ve středu města. Napiš mi tvoji adresu, anebo přijď do tělocvičny A. F. K. Žižky (Dlouhá ul., škola) a ptej se na pokladníka (pondělí a čtvrtek). S kamarádským Ahoj!

Ferry z Friendlowe.

Kdo si vypůjčil v „Lucerně" vlajku Bukaneeru, nechť ji okamžitě vrátí kapitánovi nebo do redakce t. l.

Dwa z Barthelmesu:

Nadprodukce Grety Garbo

Zbožňovali jsme ji, dnes ji však ignorujeme.. Setkali jsme se s ní tolikráte... Tuhle na příklad v biografu. Seděla vedle nás. Chtěli jsme ji vzít mezi sebe. Nechtěla. Ošidila se sama! Ptáte se jistě, koho jsme chtěli vzíti mezi sebe? Inu, jednu z těch četných Gretiček Garbových, jinak hloupých holčiček, které domnívají se, že imponují, když se naličí démonicky a vypadají jako Greta Garbo. Ovšem, vypadají tak podle vlastního úsudku.

Nedávno jsme přišli do „Rokoka". Myslíme kavárnu „Rokoko". Jedna ta Greta tam seděla. Dovolili jsme se, zda smíme přisednout. Neodpověděla. Zeptali jsme se tedy švédsky a pak anglicky. Bez odpovědi!

Dobra! Nebylo jinde místa, sedli jsme si tedy k „jejímu" stolu. Přimhuřovala oči, dívala se v neznámo, chtěla imponovat. Nám asi ne! Kašleme na podobné holčičky, které unyle koukají a plaguji, či chcete-li, kopírují velkou seveřanku Gretu Garbo.

Pak začla hudba. Ze slušnosti, když asi tři kousky se nikdo „neodvažil" pro naši Gretu Garbo jít, zvedla se přece vedle u stolu postava a zažádala o taneček. Blbý, znavený pohled, odkoukaný v „Anně Karenině" nebo „Rozpoutané vášni" a pak: „Ne! Děkuji — netančím!"

Zadající hošík byl v rozpacích. Odejít — znamenalo: porážku!

„Netančíš, děvče?" zeptali jsme se.

„S každým —", pak vypustila dlouze kouř a opakovala: „— s každým ne!"

„Tak, a co s námi?"

„S vámi? Tam s tím blonďákem snad..." a blonďák z nás se zdvihl. Kavárenská Greta Garbo rovněž. Došla k hudbě. Blondak se s ní otočil: „Děkuji. Netančíte dobře!" řekl a zanechav děvče pro smích ostatním se vrátil. Greta Garbo zmizela... Tak na ně!

A posledně ve „4". Jeli jsme k Vyšehradu... Kniha, znavený pohled, plný bolu a slibné soulože — toť jiná Greta Garbo. Přistoupili jsme hřmotně. „ Oh, — zase jedna Greta!"

Dělala, že čte. Pozorovala nás... Myslela si: „Dělníci, co s nimi?" A v tom drc. Elektrika rozbitá, pasažéři na zemi, okna rozsypaná a my na Gretince. Ta omdlela... Vynesli jsme ji z vozu. A hle, co se událo, nežli přijela záchranná stanice.

Gretinka přišla k sobě. Klobouček dole, barvičky smyté (to jsme udělali my!), a co řekla? Víte, co řekla, ta epigonka velké ženy a umělkyně tam ze severu... Chcete slyšet její první slova?

„Kde to jsem?"

Nevěděla nic banálnějšího. Řekli jsme: „Na zemi!" a po chvilce: „Tady je záchranná stanice a buďte upřímná sama k sobě. Jste milé děvče, ale hloupá, že děláte něco po té druhé, na niž nestačíte!"

Snad s to vzala k srdci! A vy, naše děvčata, oč jste lepší?... Oč lepší jsi ty, moje Zděno? Zničil jsem ti život a ty mne neopouštíš!? Miluješ mne!? A oč ty, Peggino, když přijdeš ze kšeftu a řekneš: „Tady jsem a jdeme, co?" Oč vás máme raději, když jste milé, naše a neafektované. Naše česká dívčinka: hezká a milá! Ty prodávačkou a ty švadlenou. Ale jste lepší, i když to nevíte Milujeme vás! A vy nám dnes rozumíte....

Jen jednou nám přišly divoká Peggyna i bleďoučká Zdenka nabarvené a v čemsi, co vypadalo jako svůdná roba... Naplácali jsme střídavě oběma — a je dobře!

Děvčata, zůstaňte našimi děvčaty a nechtějte ovšem někým, kým nejste... Jste v takovém případě — nanejvýš trapné a ubohé. — A to je vše! Nechte si ty Grety Garbo... A smějte se jim s námi!

— Heleď, tebe taky jednou někdo ukradne.

— ? ! ?

— No, vona je slonovina drahá!

Kamarádi, na osadu vezměte jen **výbornou** dršťkovou polévku v kostce

„Perfecta"

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!! Balíček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

Byl jest souzen jeden známý rváč. V soudní síni byl kravál a pan předseda se rozkřikl:

— Nebude-li ticho, nechám okamžitě vyklidit sál.

Souzený rváč:

— Mám to vyházet, pane soudče?

Dandy.

✦

Automobilista se naboural. Řádně. Pozbyl vědomí a za několik hodin se probudil na posteli a ptá se zvědavě:

— Kde to jsem?

— Na č. 26.

— Kde to, prosím, v nemocnici, v blázinci anebo v trestnici?

Dandy.

✦

Když Napoleon táhl do Ruska, hlásil mu jeden generál:

— Vaše Napoleonstvo, oznamuji, že za námi táhnou Švábové a Rusové.

Napoleon se zarazil a odvětil tázavě:

— A kde zůstaly ty slovanský štěnice?

(Z Mussoliniho sbírky „Kramářova sedmdesátka".)

— *Proč máš ty, Parlásku, u hlavy žebřík?*

— *Ale, lezou mi vlasy.*

První výsledek ze sčítání lidu 1930: Sčítací komise zjistila, že v Praze je nejvíce Pražáků.

Teddy.

Jak žijeme

lord:

Zvířata pro luxus

Šly přede mnou jen několik kroků, takže jsem slyšel všechno, co si povídaly. Rozšiřovaly kolem sebe voňavý fluid, zahaleny ve své persidnové kožichy.

„Měla jsem teď starosti," pronášela afektovaně prvá, „koupil muž, aby mne překvapil, na vánoce zajíce, desně ho rád, já jsem o tom nevěděla, koupila jsem kachnu a ke všemu nám poslala švagrová krocana. Teď si představte tu melu: ten chtěl zajíce, ten krocana, a já zase nejraději kachnu. Tak jsem napekla ode všeho polovic a druhé zatím schovala do ledničky. Až mně šla hlava starostí kolem!"

„To já zase navařím rybu na černo, zajíce a úhoře a ať si vezme, kdo co rád. Já beztak málo jím," zachrochtala druhá, „ode všeho jen uštipnu, jináč bych zase ztloustla. Musím jet v létě do Karlsbádu na kúru. Chodím teď zatím na masáže, ale málo to pomáhá. Alespoň tedy provádím, co mi důvěrně poradili: koupu si obličej v mléce a natírám citronovým výtažkem. Má to ohromný účinek na pleť, člověk vypadá jako andělíček! A barvu na vlasy si nesmím zapomenout koupit. Užívám teď Henné, dobře drží. Tady se rozloučíme; jdu se podívat na módní přehlídku. Jsou tady nádherné francouzské roby, kus sice za 25.000 franků, drahé — ale za to!" Vytáhla obočí a našpulila hubu, mlaskla jazykem, uznale se tváříc. „Představte si, jakou bych vzbudila sensaci procházkou po pláži! Tak pá, ádié!"

Devadesát kilo vplulo do vchodu a já zabočil za roh ulice.

Večer pak, když jsem se vracel, potkal jsem v těch samých místech zase dvě ženy, podle hovoru nejspíš dělnice.

„Špatné," odpovídala prvá na otázku, jaké že byly vánoce, „to víte, muž je bez práce, jen sem tam uchytí nějakou tu fušku. Myslela jsem si, že koupím na svátky tak malou husičku, ale kdepak! Měla jsem rozpočet takový, že sotva na drůbky zbylo! Děti potřebovaly boty, tátovi jsem koupila pořádnou šálu, chodí taky chudák už třetí rok v ošoupaném zimničku a tak jsem měla po husičce. Uklohnila jsem to s rejží, no, alespoň se najedli; beztoho poslední dny byli žlvi jen o kafi. Táta je špatnej, mám strach, aby nedostal souchotě. Ach jo," vzdychla usouženě, „starostí jde hlava kolem!"

Zahnuly za roh a já zůstal v myšlenkách stát. Škoda, že úmrtní oznámení neudává také, na co kdo umře. Četli bychom možná za čas dvě parte: Dvě ženy zemřely; jedna, které zalilo sádlo srdce, druhá hladem a vysílením.

Řekněte: jaký je rozdíl mezi krmenou svini a přecpanou milionářkou?

Ze žádný?

Ba jo! Ta krmená svině dá užitek.

sen noci sylvestrovské

hondza:

čas

počkej čase jen malou chvíli
než vykopám si hrob na modré obloze
(to svědčí jistě o mé píli)
a pak pojedem na hnusném povoze
budeš mi zpívat vřískat víc a víc
tancovat chtějí kola deště
já budu mrtvý ještě
a ty živý již